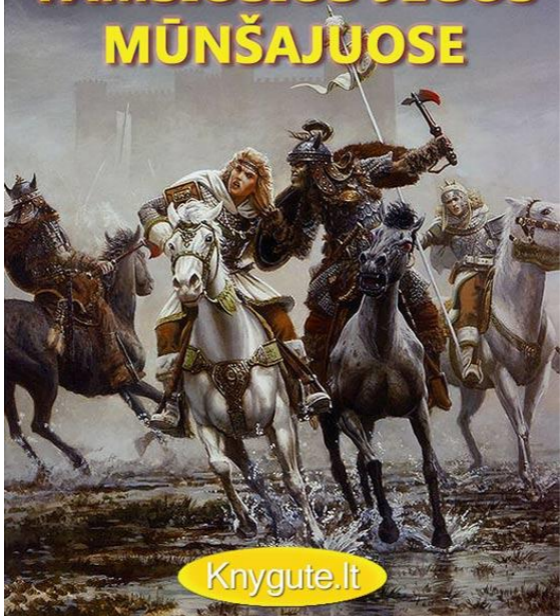

Mūnšajų trilogija: #1

Douglas Niles
TAMSIOSIOS JĖGOS
MŪNŠAJUOSE

Knygute.lt

Douglas Niles

**TAMSIOSIOS JĖGOS
MŪNŠAJUOSE**

***Mūnšajų trilogija:*
Pirma knyga**

FORGOTTEN REALMS: DARKWALKER ON MOONSHAE

Pasakojimas apie Tristano
Kendriko, Korvelo princo
kovą su mistinių siaubūnu
Kazgorotu tolimosiose
Mūnšajų salose

Iš anglų kalbos vertė REDA ADOMAVIČIŪTĖ
Douglas Niles - DARKWALKER ON MOONSHAE
Viršelis - Keith Parkinson
Copyright © TSR, Inc., 1987
Vertimas į lietuvių kalbą:
© leidykla "Eridanas", 1998
© leidykla Knygute.lt, 2017

**Mūnšaju
Salos
Mūnšaju
Jūra**

NORSLANDAS

Rogarsheimas

Kalidyras

Dernalo
miškas

Geležinē
Tvirtovē

**OMANO
SALA**

ALARONAS

Morējo pils

Dynegalas

GVINETA

Farvju

Mirloko Slēnis

MORĒJUS

Alisyno pils

SNOUDAUN

Korvelas

Karališkoji
ilanka

PRELIUDIJA

Tirpstant šalčio apklotui, deivė pamažu budo iš savo šaltojo miego. Nuostabiai grakščiai sukdamasi, ji sėmėsi iš atgimstančios saulės gaivinančios jėgos.

Netrukus ji sušildė ilgus, žvyruotus pajūrio paplūdimius ir žemus, seklius pelkynus. Pamažu žiemos gūnią saulė plėšė nuo laukų ir kalvotų dykynių.

Deivės miškus ir slėnius tebedengė stora ir sunki balta marška, o kalnuose nebuvo matyti nė ženklo, kad žiema jau baigiasi. Viskas buvo taip, kaip turėjo būti, ir deivė džiaugėsi jausdama, kaip stiprėja jos kūno, žemės, gyvybinės jėgos. Nors paskutiniu metu ir sumažėjusi, ta jėga vis tik buvo didžiulė. Deivės žemes, nepaisydami grėsmės, sumaniai gynė druidai, ir net naujųjų dievų garbintojai su ja elgėsi neabejotinai pagarbiai. Mėnulio Šaltiniuose - kur savo sielos didybe ji maitino kūną - tarp storų pušų, iš uolų įtrūkimų tryško skaidrus ir švarus, turintis stebuklingos galios vanduo.

Šalti jūros vandenys skalavo žemes, nuplaudami praeinančios žiemos likučius. Deivė žino-

jo, kad jos vaikai taikiai miega. Ji tikėjosi, kad dar ilgai nereikės drumsti jų miego ir šauktis pagalbos.

Pro Mėnulio Šaltinius ji matė vaiskėjantį dangų. Nebeslėgs daugiau sunkūs, metalo pilkumo audros debesys. Darbštūs folkai ruošėsi naujam sėjos metui. Beribiuose plotuose tarp medžių ir kalnų plušėjo druidai, darydami tvarką ten, kur Pusiausvyrą buvo suardžiusi žiema.

Tačiau, nusimetus šaltąją gūnią, deivę pervėrė staigus, diegiantis skausmas. Atrodė, kad dar truputis, ir visas jos kūnas pavirs didžiule kraujuojančia žaizda.

Šio skausmo priežastis buvo vienas iš Mėnulio Šaltinių. Užuoat dovanojęs pasauliui sveikatą ir jėgą, Šaltinis liepsnojo lyg užnuodyta žaizda. Pajuodęs jis siurbė iš deivės šviesą ir galią, užuoat ją maitinęs.

Prabudusi deivė jautė neapsakomą baimę. Ji suprato: Žvėris vėl grįžta į žemę.

I DALIS

1. Ekvinokcija

Laukai aplink Korvelo pilį mirgėjo ryškiomis spalvomis: spalvingos palapinės, prašmatnios vėliavos ir margi kostiumai - visa tai traukė minias žmonių į mugę. Pavasario Ekvinokcijos festivalis skelbė žiemos pabaigą ir naujų vilčių bei pažadų metą. Čionai, norėdami atšvęsti tokį svarbų įvykį, skubėjo folkai iš visos Korvelo karalystės ir netgi iš už jos ribų.

Didžiulis uostas Korvelo upės žiotyse prisipildė laivų stiebų. Gilūs, tvirti folkų luoteliai siūbavosi šalia ilgų, glotnių normanų valčių, tačiau visi jie atrodė mažučiai šalia didžiulių prekybinių kališitų laivų.

Tristanas Kendrikas, Korvelo princas, energingai brovėsi pro minią, nekreipdamas dėmesio į sumaištį. Minios viduryje savo meną demonstravo kališitų žonglieriai, lengvai mėtydami daugybę žvilgančių kalavijų. Tristanas nekantriai apėjo cirkininkus, lyg jų ir nepastebėdamas. Nekreipdamas dėmesio jis praėjo pro prekiautojus ryškiais šilkais, nors paslaugus kališitų pirklys siūlė dar nematytus Korve-

le audinius. Paskubomis jis netgi aplenkė palapines, kuriose Kalidyro pilies ginkladirbiai rodė švytinčius plieninius kalavijus.

- Labas, Tristanai! - šūktelėjo vienas iš fermerių, dėliodamas priešais save ant stalo ąsočius pieno.

- Labas rytas, - pridūrė žvejys iš gretimo kaimo.

Ir taip visą laiką braunantis pro minią jį lydėjo mandagūs ir draugiški daugumos folkų pasveikinimai. Kaip visada Tristaną tai truputį erzino - niekas nekreipė dėmesio į jo titulą. Kaip malonu būtų nors kartelį išgirsti: "Sveiki, prince!" - ar ką nors panašaus.

Tačiau jis nubloškė tokias mintis šalin, kaip nublokšdavo rimtus apmąstymus apie savo aukštą padėtį ir atsakomybę, kurios ši padėtis reikalavo. Galbūt vieną dieną jis ir pagalvos apie karališkąsias pareigas, bet šiandien... šiandien jis turi reikalų čia, mugėje!

Tristanas pagreitino žingsnį. Jam droviai šypsojosi žavios kaimo merginos, vilkinčios švairiais šviesaus lino drabužiais. Princas puikavosi, nevalingai glostydamas kuokštelį plaukų pasmakrėje. Jo pirmoji barzdelė buvo vešli ir garbanota, truputėlį tamsesnė už banguotus

kaštoninius plaukus. Naujas vilnonis apsiaustas ir odinės kelnės atrodė švariai ir visiškai naujai, palyginti su juodais odiniais batais.

Apimtas pavasarinės karštligės jis jautėsi judrus ir pilnas jėgų.

Tristanas spraudėsi tarp aptvarų ir gardų, nekreipdamas dėmesio nei į avis, nei į stambius raguočius ir net į arklius. Pagaliau jis pasiekė vietą, kur jo jau laukė.

- Būkit pasveikintas, senjore, - sučiulbėjo malonus balsas, ir Tristanas nusišypsojo artėjančiam neūžaugai Poldo.

- Malonu tave matyti, mano drauge, - nuoširdžiai atsakė princas, paspausdamas mažučio žmogaus ranką. - Džiaugiuosi, kad laimingai grįžai iš savo žiemos kelionės.

Poldo atsakydamas šyptelėjo, ir jo akys godžiai sublizgėjo. Neūžauga buvo stambus ir tvirtas, maždaug trijų pėdų ir vieno ar dviejų colių ūgio. Jis vilkėjo nudėvėtą odinį švarką ir avėjo senus, bet gerai nuvalytus batus. Jo žili plaukai dengė ausis ir apykaklę, o besišypsantis veidas buvo švariai nuskustas ir jame nesimatė nė vienos raukšlės, nors Poldo jau buvo per šešiasdešimt.

Neūžaugos gyveno visose Mūnšajų salose,

dažniausiai žmonių gyvenviečių kaimynystėje. Nors tai buvo viena iš tautų, nuo senų senovės gyvenančių salose (taip pat, kaip ir gnomai bei Levyro elfai), jie puikiai sutarė su jau daug vėliau atsikėlusiais žmonėmis. Dabar jie vertėsi prekyba su folkais ir gyveno saugomi aplinkinių pilių.

- Na, kaip laikaisi, senas sukčiau? - paklausė princas.

- Labai gerai, ir greitai bus dar geriau, kai galėsiu ištuštinti tavo piniginę! - atsiliepė Poldo. Neūžauga, slėpdamas pasitenkinimo šypsena, godžiai žvilgtelėjo į odinį maišelį ant Tristano diržo.

Tristanas nuoširdžiai džiaugėsi sutikęs seną bičiulį ir to neslėpė. Poldo gyveno Louhile, neūžaugų bendruomenėje, ne daugiau kaip už mylios nuo Korvelo pilies. Tačiau senas, patyręs nuotykių ieškotojas daugiausia laiko praleisdavo keliaudamas po Mūnšajų salas ir vaikdamasis naudos, todėl princas nedažnai jį matydavo. Ne taip kaip dauguma neūžaugų, kurie tenkinosi romiu gyvenimu savo olose, sandėliukuose ir vyno rūsiuose, Poldo gyveno jaudinančiame, pilname nuotykių pasaulyje.

- Visą žiemą aš keliavau po Kardų Pakrantę ir Mūnšajus ir prisirinkau tokių šunų, kokių tu dar

nesi matęs. Ir tau aš radau vieną vakaruose - Morajų saloje. Tu neatsispirsi! - ir vėl pasitenkinimo šypsenėlė lengvai iškreipė Poldo lūpų kampučius.

- Pažiūrėsiu, - pasakė Tristanas, nukreipdamas žvilgsnį į nedidelį aptvarą už Poldo.

Šiais metais neūžauga pradėjo prekiauti medžiokliniais šunimis, ir kaip paprastai jis turėjo prekių pagal kiekvieno skonį ir kišenę. Tristanas greitai peržvelgė saulutėje nuobodžiaujančių šunų būrelį ir, pastebėjęs nuostabų gyvūną, net sulaikė kvėpavimą ir švilptelėjo. Tačiau, norėdamas atrodyti nerūpestingas, jis tarė:

- Atrodo gana neblogai.

- Jei tu turi priežasčių abejoti... - bandė prieštarauti Poldo, tačiau Tristanas jo nesiklausė.

Tai buvo murhaundas - aršus medžioklinis šuo iš Mūnšajų salose išvestos veislės. Čia nebuvo nieko nuostabaus - Tristanas jau turėjo bent tuziną tokių šunų. Tačiau šis murhaundas buvo ypač didelis bei galingas ir elgėsi labai išdidžiai - tai buvo visiškai nebūdinga šiai veislei.

Tarp terjerų, lenktynininkų ir vilkšunių Poldo būryje šis didžiulis rudas murhaundas išsiskyrė

kaip princesė tarp freilinių. Jis buvo plačiapetis, ilgomis, grakščiomis kojomis, o jo tankus, lygus rudas kailis žvilgėjo. Jo akys spoksojo į Tristaną, kol šis jį tyrinėjo.

- Kur tu jį radai? - paklausė princas.

- Jis atvyko su manimi iš Normandijos. Visą laiką prasėdėjo laivo priekyje, lyg būtų gimęs jūroje. Nė karto nepastebėjau, kad jis būtų atkreipęs dėmesį į žmones - bent jau iki šiol.

Tristanas priėjo prie šuns ir atsiklaupė ant purvinos žolės, tad jų akys atsidūrė tame pačiame aukštyje. Princas prisiminė savo medžioklinius šunis. Jie buvo stiprūs ir patyrę medžiotojai, tačiau su tokiu vadu jie bus puikiausia ruja visose salose! Tristanas rankomis lėtai suėmė didžiulę galvą, ir šuo draugiškai suvizgino gauruotą uodegą. Princas įdėmiai pažiūrėjo į murhaundo akis ir sušnibždėjo:

- Mes būsime geriausi medžiotojai visoje Gvinetoje, visuose Mūnšajuose! Net firbolgai kalnuose sudrebės, išgirdę tavo staugimą! Pavadinsiu tave Kantusu.

Rudomis švytinčiomis akimis šuo atidžiai stebėjo prinčą. Jis lekavo, ir pro pravirus nasrus Tristanas pamatė mažojo piršto dydžio dantis.

Prisirinko žiūrovų paspoksoti į prinčą, ir šis pajuto neapsakomą pasididžiavimą supratęs, kad visi su pasigėrėjimu žiūri į jo šunį. Pora atšiaurių, geltonomis barzdomis normanų stovėjo už Poldo ir kažką tarškėjo savo keista kalba, sudaryta, atrodo, vien tik iš gerklinių garsų. Tarp stebėtojų buvo keletas folkų žvejų, medkirtys ir du jauni vaikinukai. Iš prastos kaimiečių aprangos išsiskyrė tamsiai raudonas apsiaustas, kurį vilkėjo jaunas prekiautojas kališitas, įsistebeilijęs į šį stebuklą.

Tristanas pakilo ir, bandydamas nuslėpti nekantravimą, pasisuko į Poldo, tačiau jo prakaituojantys delnai išdavė susijaudinimą. Jam reikia šito šuns! Mėgindamas atrodyti abejingai, jis pradėjo derėtis:

- Tai išties nuostabus gyvūnas. Aš tau duosiu už jį dešimt auksinių!

Apstulbęs Poldo atsitraukė.

- Jūros bangos ritosi per laivo priešakį, - sušuko jis savo aukštu, spiegiančiu balsu. - Naršūs jūreiviai balo iš baimės ir buvo pasiruošę grįžti, bet aš nepasidaviau! Pažįstu, kalbėjau pats sau, prinčą, kuris paaukotų visą karalystę dėl tokio šuns - prinčą, kuris dosniai atsilygins draugui už drąsą... kuris...

- Užteks! - sušuko Tristanas, pakeldamas ranką ir žiūrėdamas į akis, iš visų jėgų stengdamasis nesusijuokti....